

КАПІТАНІВКА — селище міського типу Новомиргородського району [Кіровоградської області](#). Селищ. раді підпорядк. села Прищепівка та Рівне. Знаходиться на вододілі річок [Велика Вись](#) (притока [Синюхи](#), бас. [Південного Бугу](#)) та [Тясмин](#) (притока [Дніпра](#)), за 12 км від райцентру. Площа 32 км². Насел. 3059 осіб (2001, складає 85,4 % до 1989), переважно українці. Залізнична станція. На тер. сучас. смт виявлено поселення скіф. часів (6–4 ст. до н. е.), досліджено бл. 20 курганів. Уперше згадується у писем. джерелах 1774. До 1787 К. належала К. Любомирському, 1787–95 — князю Потьомкіну, 1795 її отримав у спадок генерал Висоцький. Від 1795 — у складі Чигирин. пов. Вознесен. намісництва, від 1797 — Київ. губ. 1838 К. придбали поміщики Бобринські, 1846 вони збудували в ній цукр. завод (нині найпотужніше підприємство Новомиргород. р-ну — ЗАТ «Новомиргород. цукор»). 1808 тут мешкало 598, у 1-й пол. 1860-х рр. — 668, 1889 — 1328 осіб. На поч. 20 ст.

через село прокладено залізницю, що поліпшило умови вивезення цукру. 1899 власники цукроварні відкрили однокласну школу. Під час воєн. дій 1918–20 влада неодноразово змінювалася. Капітанівці чинили опір проведенню насильниць. колективізації. Вони зазнали сталін. репресій, потерпали від голодомору 1932–33. Під час. нім.-фашист. окупації (1 серпня 1941 — 26 січня 1944) вбито 120 жит. села, 60 вивезено на примус. роботи до Німеччини, 8 закатовано у таборах смерті. 510 капітанівців воювало на фронтах 2-ї світової війни, з них 291 загинув. Від 1961– смт. 1925 у К. мешкало 2183, у 1970-і рр. — бл. 4 тис., 1999 — 3,4 тис. осіб. Нині у смт — заг.-осв. школа, дитсадок, профес. ліцей перероб. промисловості; Будинок культури, б-ка; дільнична лікарня (збудована графом Бобринським на поч. 20 ст.). Діє реліг. громада УПЦ МП. Встановлено пам'ятник воїнам, які загинули під час 2-ї світової війни. Серед видат. уродженців — математик [В. Бондаренко](#), скульптор, засл. діяч мистецтв України [А. Гончар](#).
[В. М. Ганоль](#)

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Капітанівка / В. М. Ганоль // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2012. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-9417>

2001–2026 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).